

Marcus Birro har tröttnat på SJ tåg förseningar, nonchalans och snäsigt personal

Lägg ner skiten, skriver Marcus Birro.

Av mina senaste tio tågresor har sex varit försenade, fyra av dem med mer än en timme.

Mycket kan jag stå ut med, men när attityden hos de anställda är arrogant och viljan att smidigt lösa problemen inte finns då har jag fått nog.

I Hallsberg stannar plötsligt tåget. Men tåget ska inte stanna i Hallsberg

Plötsligt sprakar det till i det gamla högtalarsystemet:

– Vill ni gå av, så kom till mig i vagn fyra.

Varför skulle vi vilja gå av här när tåget inte ens ska stanna här? Vem har köpt biljett till en stad som tåget inte stannar i? Själv ska jag till Katrineholm och byta tåg där.

Mystiken tättnar som det brukar heta.

Den märkliga rösten är tillbaka:

– Ja ... vi har ett träd som blåst över en ledning så det är strömlöst efter Katrineholm så tåget kommer åka via Västerås. Ni som ska byta i Katrineholm och vidare mot Norrköping följer med till Västerås och byter där.

Men vill ni gå av redan nu så kom till mig i vagn fyra.

En direkt fråga dyker upp i huvudet: Varför sätter de inte in bussar mellan Hallsberg och Katrineholm?

Jag pallrar mig upp ur sätet, får med mig min dator som jag suttit och skrivit på, under armen, och går till vagn fyra.

Där hukar en svettig SJ-anställd bakom kassan i Bistron och skäller ut folk.

Kanske inte det mest psykologiskt korrekta att göra i den uppkomna situationen.

– Alla som ska till Norrköping, Mjölby eller Linköping följer med till Västerås och byter där.

Plötsligt rusar han fram till dörren och öppnar den:

– Men här kan ni gå av om ni vill! Gå av här!

Sedan börjar han skälla ut mig och andra för att vi undrar vad som hänt.

Vi tittar på varandra. Det är uppenbart att den person som tar den uppkomna situationen sämst av alla på tåget är en SJ-anställd. Ingen är förvånad. SJ är ett skämt som inte är roligt längre.

En kvinna med ett litet barn i en sele på magen säger lugnt att det ju vore bäst att ta buss härifrån till Katrineholm men blir avbruten av SJ-mannen:

– Jag vet ingenting. Jag får bara order. Och order just nu är att tåget ska till Västerås och ni som inte ska till Stockholm får byta där.

Jag inser att vår vän SJ-mannen är under en hel del stress och kånkar tillbaka till min plats med mina grejer.

Det tar en minut, exakt, innan han talar till oss igen:

– Ni som ska till Norrköping ska av här och byta tåg.

Jag får bära med mig allting igen och givetvis dröjer det en kvart innan dörrarna öppnas och vi släpps ut. Vi är sju, åtta stycken. Vi ser ut som överlevarna i en Stephen King-roman.

Inne i stationshuset möts vi av en skrynklig kvinna i gul väst som har fräckheten att hänflina mot oss.

– När kommer bussen, undrar vi.

- Det kommer ingen buss, ni får ta nästa tåg mot Mjölby.
- När går det då?
- Det går, hon kastar en blick på sin dataskärm, 16.50 ...
- Det är ju över två timmar till dess, säger en av mammorna.

Jag fattar att grejer händer, att ström bryts, att ledningar blåser ner.

Det är inte tanten i gul västs fel. Men det är hennes och hennes chefs fel att jag sitter i ett gråtfärdigt väntrum i Hallsberg och väntar på ett tåg som ska köra mig runt halva länet innan det åker till Norrköping när det finns bussar.

SJ måste vara ett av världens sämsta företag

Lägg ner skiten. Av mina senaste tio tågresor har sex varit försenade, fyra av dem med mer än en timme. Och, vilket nästan är allvarligare, varenda gång har jag blivit obehagligt, snäsigt och direkt oförskämt behandlad. Som om allting är mitt fel.

Det är alldeles för mycket fel, förseningar, nonchalans, och inte minst brist på information!

Förbjud dem att ens föra en kundvagn framåt i fortsättningen.

En av kvinnorna säger plötsligt att det står massor av bussar på andra sidan bron, en bit bortanför spåren.

– Varför har du inte berättat om bussarna, frågar jag.

– Det finns inga bussar. Jag har talat med ledningscentralen i Stockholm och de säger att det inte finns några bussar. Ni får vänta på 16.50-tåget mot Mjölby, svarar hon.

Men visst finns det bussar. Hon har helt enkelt bara hållit tyst om det. Hela parkeringen är proppfull av bussar.

Jag hade tänkt resa med tåg under min turné i höst. Det blir inget av det. På bussen har jag bokat in mig på en intensivkurs för att ta körkort. Det här håller inte längre. SJ är inte värt risken.

Lägg ner skiten

Marcus Birro

poet och författare

Dan Andersson-pristagare 2007.